Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Η'.

Ο βράδυ, ὅταν ἔφτασε ὁ Ἀρσάμπης κατὰ τὴν ὡρισμένη ὥρα στὸ μέγαρο τῆς Λαΐδος, οἱ ἀπέραντοι κῆποι τῆς γοήσσης αὐτῆς φωταγωγήθηκαν ἀποτόμως ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, παρουσιάζοντας ἕνα θέαμα φαντασμαγορικό, ποὺ ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὸ εἶχε ἰδεῖ ὁ νεαρὸς Λυδὸς πρίγκηψ. Γοητευμένος ἀπ' τὶς γλυκὲς μελωδίες ποὺ ἀντηχοῦσαν ἀπὸ διάφορα σημεῖα τοῦ κήπου, μισοζαλισμένος ἀπ' τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, θαμπωμένος ἀπ' τὴ φωταψία, προχώρησε ὥς τὸ περίπτερο κι' ὅταν ἀντίκρυσε τὴ Λαΐδα μέσα στὸ ἁρμονικὸ σύμπλεγμα τῶν ὡραίων ἀκολούθων της, νόμισε πὼς ἀντίκρυζε τὴν Ἀφροδίτη.

— Μήπως ὀνειρεύομαι; ψιθύρισε.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως συνῆλθε. Μιὰ νέα τὸν πλησίασε τότε, τὸν ἔπιασ' ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν πῆγε κοντὰ στὴ Λαΐδα. Ἐκεῖ ὁ νέος γονάτισε καὶ εἶπε:

— Ὦ ἄστρο λαμπερό, ποὺ ρίχνεις τὴ μαγική σου λάμψη καὶ φωτίζεις τόσο γλυκὰ τὴν Κόρινθο, ἐπίτρεψέ μου νὰ καταθέσω στὰ πόδια σου τὴ λατρεία μου, ὅπως θἄκανα γιὰ μιὰ θεά...

Δυὸ ἀπ' τὰς ἀκολούθους τῆς Λαΐδος κατέβηκαν τότε τὰ σκαλοπάτια τοῦ θρόνου τῆς κυρίας των, ἔπιασαν ἀπὸ τὰ χέρια τὸν νεαρὸ πρίγκηπα καὶ τὸν βοήθησαν ν' ἀνεβῆ κοντὰ στὴν κυρία τους, ἡ ὁποία σηκώθηκε καὶ τοῦ προσέφερε θέσι δίπλα της.

Συγχρόνως, σ' ἕνα νεῦμα τῆς Λαΐδος, ὅλα τὰ φῶτα τοῦ κήπου σβύσανε καὶ δὲν ἔμειναν ἀναμμένα παρὰ δυὸ-τρία, ποὺ ἔριχναν ὁλόγυρα ἕνα φῶς τόσο ἀδύνατο καὶ τόσο καλὰ συνδυασμένο, ὥστε νόμιζε κανεὶς πὼς ἤτανε σουρούπωμα. Τὰ τραγούδια κι' ἡ μουσικὲς σταμάτησαν ἐπίσης ἀπότομα κι' ἀπλώθηκε ἀπόλυτη σιγὴ τριγύρω. Στὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα γλύστρησαν σιγὰ κι' ἐξαφανίστηκαν κι' ὅλες ἡ ὡραῖες ἀκόλουθες τῆς Λαΐδος.

Ἔτσι ὁ Ἀρσάμπης ἔμεινε κατάμονος μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ λάτρευε.

— Ὦ βασίλισσα τῆς καρδιᾶς μου, ἄρχισε νὰ τῆς λέη, ὦ θεὰ τῆς ψυχῆς μου! Σὺ ποὺ ἡ τρισχαριτωμένη εἰκόνα σου περνοῦσε καὶ ξαναπερνοῦσε μέσ' ἀπ' τὰ ὄνειρά μου, μίλησε καὶ πές μου τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ γίνω ἄξιος τοῦ ἔρωτός σου;

— Ὦ Ἀρσάμπη, τοῦ ἀπάντησε ἡ Λαΐδα, ὁ ἔρωτας δὲν γεννιέται κατὰ παραγγελίαν. Ἀνάβει καὶ θερμαίνει μόνος του. Συχνὰ μάλιστα συμβαίνει, μιὰ γυναῖκα ποὺ δείχνεται στὴν ἀρχὴ ἀδιάφορη γιὰ τὸν ἔρωτα ἑνὸς ἀνδρός, νὰ τὸν ἀγαπήση στὸ τέλος μὲ λαχτάρα, ὅταν βεβαιωθεῖ ὅτι τὸ αἴσθημά του εἶνε πραγματικὸ κι' εἰλικρινές.

Ἔμειναν ἔτσι μιὰ ὥρα ὁλομόναχοι, κοιβεντιάζοντας γλυκὰ καὶ τρυφερά. Ἡ πονηρὴ Κορινθία μὲ τὰ λόγια καὶ τὰ χάδια της κατόρθωσε νὰ κάνη τὸν Ἀρσάμπη χίλιες φορὲς πιὸ ἐρωτευμένον ἀπ' ὅ,τι ἤταν ὅταν πρωτομπῆκε στὸν κῆπο της.

— Ἀρσάμπη, τοῦ εἶπε στὸ τέλος, ἦρθε ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποία, συνήθως, ἀποσύρομαι στὸ διαμέρισμά μου καὶ κοιμοῦμαι. Ἀπόψε ὅμως πρὸς τιμήν σου, θὰ διασκεδάσουμε. Θὰ δειπνήσουμε μαζύ. Ἔχω προσκαλέσει μάλιστα μερικοὺς φίλους μου, γιατὶ θέλω νὰ σὲ γνωρίσουν καὶ νὰ μάθουν ὅτι ἀπὸ ἀπόψε εἶσαι ὁ μόνος φίλος μου, ὁ μόνος ἀγαπημένος μου.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ ὡραία Κορινθία, πῆρε μιὰ ὁλόχρυση βεργίτσα καὶ χτύπησε μ' αὐτὴ σ' ἕναν ἀσημένιο μεγάλο δίσκο ποὺ ἤταν κρεμασμένος δίπλα της. Στὸν κρότο αὐτὸν οἱ κῆποι ξαναφωτίστηκαν μὲ μιᾶς, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, ὅπως πρίν, ἡ ἀκόλουθες τῆς Λαΐδος τὴν περιτριγύρισαν ἐκ νέου καὶ τὰ τραγούδια κι' ἡ μελωδίες τῶν μουσικῶν ὀργάνων ξανάρχισαν ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῶν κήπων.

Ἡ ὡραία ἑταίρα σηκώθηκε τώρα, ἔδωσε τὸ μπράτσο της στὸ νεαρὸ πρίγκηπα καὶ βγῆκαν ἀπ' τὸ περίπτερο, ἀκολουθούμενοι ἀπ' τὶς ὡραῖες κόρες τῆς ἀκολουθίας της. Πήγανε μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ συμποσίου ποὺ ἤταν ὁλόφωτη καὶ στολισμένη φαντασμαγορικὰ κι' ὅπου σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ φτάνουν οἱ καλεσμένοι. Ἤταν μιὰ συντροφιὰ διαλεχτὴ ἀπὸ μεγιστάνες, ἀκαδημαϊκούς, φιλοσόφους καὶ καλλιτέχνες. Ὅλοι τους, μόλις ἔμπαιναν μέσα, πλησίαζαν τὴ Λαΐδα καὶ τὴ χαιρετοῦσαν φιλῶντας της τὸ χέρι.

Ὅταν ἔφτασε κι' ὁ Ἀριστιππος καὶ τὴν πλησίασε γιὰ νὰ τῆς φιλήση τὸ χέρι, ἡ Λαΐς γύρισε κι' εἶπε στὸ Λυδὸ πρίγκηπα:

— Αὐτὸς ἐδῶ ποὺ βλέπεις, εἶν' ὁ καλύτερος κι' ὁ πιὸ ἀγαπητός μου φίλος. Στὶς φιλολογικὲς βραδειές μας καὶ στὰ συμπόσιά μας κάθεται συνήθως δίπλα μου. Ἀλλὰ σήμερα σοῦ παραχωρεῖ τὴ θέσι του.

Ὁ Ἀριστιππος ἐγνώριζε τὸν Ἀρσάμπη. Τὸν εἶχε δεῖ πολλὲς φορὲς στοὺς δρόμους τῆς Κορίνθου μὲ τὴν ἀκολουθία του. Ὅταν ἄκουσε λοιπὸν τὰ λόγια τῆς Λαΐδος, χαμογέλασε καὶ εἶπε μὲ ὕφος φιλικὸ στὸ νεαρὸ Λυδό:

— Νέε μου, ἡ θέσις ποὺ σοῦ προσφέρεται, θὰ κάνη παραπολλοὺς νὰ σὲ ζηλέψουν. Γιατὶ εἶνε γνωστὸ σ' ὅλους, ὅτι ἐκεῖνος ποὺ κάθεται δίπλα στὴ θέσι τῆς Λαΐδος, ἔχει θέσι καὶ μέσα στὴν καρδιά της.

Ἀμέσως κατόπιν οἱ δοῦλοι φέρανε στεφάνια ἀπὸ νωπὰ λουλούδια καὶ τἄβαλαν στὰ κεφάλια τῶν καλεσμένων, οἱ ὁποῖοι κάθησαν ὁλόγυρα στὸ μεγάλο τραπέζι. Ἄλλοι δοῦλοι κουβαλοῦσαν τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φαγητά, φαγητὰ ποὺ ἔκαναν μερικοὺς φιλοσόφους ν' ἀφίνουν κατὰ μέρος τὶς φιλοσοφικὲς θεωρίες περὶ λιτότητος ποὺ διδάσκανε στὴν Ἀκαδημία ἢ στὰ Προπύλαια τοῦ Παρθενῶνος. Τὸ δεῖπνο ἤταν μεγαλοπρεπὲς κι' ἀντάξιο τοῦ βασιλικοῦ καλεσμένου. Ἕνας μεγάλος ὅμιλος ἀπὸ ὡραῖα κορίτσια μὲ πλαστικὰ κορμιά, ἄρχισαν νὰ χορεύουν πηδῶντας μὲ χάρι, σὰν νὰ φτερουγίζανε γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι. Τὰ πιὸ ὀνομαστὰ κρασιὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀσίας, τὸ μπροῦσκο τῆς Νάξου, τὸ ὡραῖο κρασὶ τῆς Θάσου, τὸ κεραστόκρασο ποὺ ὕμνησε ὁ Ἀνακρέων, τὸ φραουλόκρασο τῆς Σάμου καὶ τὸ ἄφθαστο κρασὶ τῆς Κύπρου, κάνανε σὲ λίγο νὰ λάμπουν ἀπὸ εὐθυμία τὰ πρόσωπα τῶν σύνδαιτημόνων. Οἱ φιλόσοφοι κι' οἱ σοφισταὶ ἄρχισαν νὰ συζητοῦν μεταξύ τους καὶ οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ρήτορες ν' ἀπαγγέλλουν.

Ἕνας ὅμιλος αὐλητρίδων εἶχεν ἐγκατασταθεῖ σὲ μιὰ ἄκρη τῆς αἰθούσης κι' ἔπαιζε γλυκύτατες μελωδίες. Ἔξαφνα, σ' ἕνα νεῦμα τῆς Λαΐδος, οἱ δοῦλοι σήκωσαν ἀπ' τὸ τραπέζι τοὺς ἀσημένιους ἀμφορεῖς, μὲ τοὺς ὁποίους ἔπιναν ὥς τότε κρασὶ οἱ καλεσμένοι, καὶ τοὺς ἀντικατέστησαν μὲ ἄλλους ἀπὸ χρυσάφι καθαρό, μὲ ὡραῖα σκαλίσματα, καὶ γεμάτους κρασὶ τῆς Κύπρου.

— Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ θυσουμε στὸ Βάκχο, εἶπε ἡ Λαΐς.

— Ἂς πιοῦμε στὴν ὑγειὰ τῆς ὡραίας Λαΐδος! φώναξε ὁ Ἀρσάμπης. Εὐτυχισμένοι ἐσεῖς ποὺ ζεῖτε χρόνια ὁλόκληρα κοντά της.

— Εὐτυχισμένη θὰ εἶνε ἡ Λαΐς, ἂν ἔμεινες εὐχαριστημένος ἀπ' τὸ δεῖπνο ποὺ σοῦ παρέθεσε, ἀπάντησε ἡ ἑταίρα.

Ὁ νεαρὸς ποιητὴς Ἐρωτίδας ποὺ ἤταν μεταξὺ τῶν καλεσμένων, ἀπάγγειλε κατόπιν μερικὰ ἀπ' τὰ καλύτερα ποιήματά του, ἡ χορεύτριες χορέψανε διάφορους χοροὺς κι' ἔπειτα ὅλοι μαζὺ φωνάξανε:

— Ἂς πιοῦμε στὴν ὑγειὰ τῆς Λαΐδος, τῆς ὡραίας θεᾶς μας!...

— Ἂς πιοῦμε στὴν ὑγειὰ τοῦ Βάκχου!...

— Ἂς πιοῦμε στὴν ὑγειὰ τοῦ Ἔρωτος!...

Κι' ἀδειάσανε τὰ ποτήρια τους.

— Φίλοι, εἶπε τότε ἡ Λαΐς, ἐδῶ μέσα ἡ ἀτμόσφαιρα ἔγινε πολὺ ζεστὴ καὶ πολὺ βαρειά. Ἂς βγοῦμε στοὺς ἀνθισμένους κήπους νὰ δροσιστοῦμε.

Ἔδωσε τότε τὸ μπράτσο της στὸν Ἀρσάμπη καὶ βγῆκε ἔξω πρώτη, ἀκολουθουμένη ἀπ' ὅλους τοὺς καλεσμένους κι' ἀπ' ὅλες τὶς ὡραῖες ἀκόλουθές της.

Ὁ Πλάτων.

Η ΛΑΪΣ ΣΤΑΣ ΣΑΡΔΕΙΣ

Ὁ Ἀρσάμπης, τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ Λαΐδα, περνοῦσε τὶς πιὸ εὐτυχισμένες ἡμέρες τῆς ζωῆς του στὴν Κόρινθο. Ὁ καιρὸς κυλοῦσε εὐχάριστα κι' ὁ νεαρὸς πρίγκηπας οὔτε σκεφτόταν κἀν γιὰ τὸν γυρισμό του στὴν πατρίδα του, ὅταν μιὰ μέρα ἔφτασε ἕνας ἀγγελιαφόρος μὲ μήνυμα τοῦ πατέρα του ποὺ τὸν καλοῦσε νὰ γυρίση ἀμέσως στὰς Σάρδεις.

Δὲν μποροῦσε νὰ παρακούση ὁ Ἀρσάμπης στὴ διαταγὴ τοῦ πατέρα του. Μὰ δὲν ἤθελε ἐπίσης καὶ ν' ἀποχωριστῆ τόσο γρήγορα ἀπ' τὴ Λαΐδα. Τὴν παρακάλεσε λοιπὸν νὰ τὸν συνοδέψη στὶς Σάρδεις.

Ἡ ὡραία ἑταίρα ἀπὸ καιρὸ ἤθελε νὰ ταξειδέψη στὴν Ἀσία, γιὰ τὴν ὁποία εἶχε ἀκούσει νὰ διηγοῦνται ἕνα σωρὸ θαυμάσια πράγματα. Καὶ μιὰ ποὺ τῆς παρουσιαζόταν ἡ εὐκαιρία νὰ κάνη τὸ ταξεῖδι αὐτὸ μ' ὅλη τὴ μεγαλοπρέπεια ποὺ ἐπέτρεπαν τὰ μέσα τοῦ Λυδοῦ πρίγκηπος, δέχτηκε τὴν πρότασί του.

Πῆρε λοιπὸν μαζύ της τὶς Τρεῖς Χάριτές της, δηλαδὴ τὶς τρεῖς ὡραιότερες ἀπ' τὰς ἀκολούθους της, ἐμπιστεύτηκε τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ της στὴν ἀφοσιωμένη δοῦλα της Βακχίδα, ἀποχαιρέτησε τοὺς φίλους της κι' ἔφυγε μὲ τὸν Ἀρσάμπη γιὰ τὴν πατρίδα του.

Πρὶν φτάσουνε στὰς Σάρδεις, πέρασαν ἀπ' τὴν Ἔφεσο, ὅπου ὁ Ἀρσάμπης ἀναγκάστηκε νὰ μείνη μιὰ μέρα γιὰ τὶς ὑποθέσεις τοῦ κράτους του. Ἡ Λαΐς ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ὑπέροχο ναὸ τῆς Ἀρτέμιδος ποὺ ἤταν ξακουστὸς κι' ἐθεωρεῖτο ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ Ἑπτὰ Θαύματα τῆς Ἀρχαιότητος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.